

14.4.2019, Pustá Rybná, květná neděle

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého.
POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.
INTROIT Ž 22, 2-6
PÍSEŇ 176 někdo mě vede

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine zástupů, králi slávy! Ústy proroků jsi oznámil svému lidu, že přijde Mesiáš a přinese spásu.

Pane Ježíši Kriste, v tobě se naplnila dávná prorocství. Přijel jsi do Jeruzaléma na oslátku jako tichý král. Oslavovali tě chudí, ponížení, bezmocní – i děti. Avšak samo-spravedliví, kteří si zakládali na své zbožnosti, se nad tebou pohoršovali, a nakonec tě ukřižovali. I my se bouříme proti tvé tichosti, ve tvém ponížení tebou pohrdáme. I kvůli nám jsi šel na smrt do Jeruzaléma. Pokorně to vyznáváme. Prosíme tě, dej se nám poznat jako Syn Boží, který se vzdal slávy u Otce, přijal podobu služebníka, sestoupil do hlubin utrpení a vzal na sebe smrt kříže. Králi tichý, vstříc ti vycházeli tví jásající učedníci. Ve tvých a našich shromážděních tě vítají tví zápasící následovníci o tvé dnešní slovo. V nebeském království tě velebí tvá zvítězilá církev. Ve všech národech tě oslavují tví věrní vyznavači. Přijmi nás, když tě i my vzýváme jako svého Pána a krále: Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně! Hosana na výsostech! Amen.

I. ČTENÍ: Iz 62, 10-12
PÍSEŇ 440 ozvi se,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Beránku Boží, děkujeme ti za to, že jsi ze své svobodné vůle přijel do Jeruzaléma, abys za nás a pro nás trpěl. Dej všem nám křesťanům, abychom ve dnech, které jsou před námi, soustředili své myšlenky na tvou cestu na kříž a prožili spolu s celou církví radost tvého vzkříšení.

Buď přítomen své církvi všude ve světě, když bude číst radostnou zvěst o světle světa a naději všech končin země, když bude slavít tvoje vítězství u tvého stolu.

Způsob, ať zvěst tvého evangelia o spravedlnosti, odpuštění a pokoji pronikne do srdcí, která tě dosud nepřijala, v nichž není naděje, a ať přinese hojný pokoj dalekým i blízkým. Dej, ať shromáždění tvé církve jsou uprostřed všech národů znamením tvého kříže a vzkříšení, tvého odpuštění a pokoje, ať poslouží rozmnožení důvěry mezi lidmi a národy i utvrzení spravedlnosti a míru ve světě.

Pane, prosíme tě, buď při nás, buď při našich shromážděních, buď v našich zápasech o tvou i naši identitu. Prosíme tě za všechny zbloudilé, za celou tvou církev, jež tě nyní nadšeně vítá. Prosíme a přimlouváme se za naši budoucnost, ať je nám časem naděje. A společně se modlíme tak, jak jsi nás Ty sám naučil: Otče náš...

III. ČTENÍ (POSLÁNÍ) Fp 2, 5-11
POŽEHNÁNÍ

Hospodin ti požehnej a opatruj tě. Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv. Hospodin obrať k tobě svou tvař a obdať tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

PÍSEŇ 489 tvé požehnání,

II. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mt 21, 1-9

Milí přátelé v Kristu,

Ježíš se blíží k Jeruzalému, svatému městu, aby v něm naplnil Boží dílo spásy. Ježíš se blíží k Jeruzalému, aby se v něm a na něm ukázala Boží sláva a spása nejen pro nás, co ho na jeho cestě následujeme, ale pro všechen lid. Ježíš se blíží k Jeruzalému, ale ještě, než k němu dojde, přichází do Betfage, které leží na okraji Jeruzaléma ve směru k chrámu. A přichází tam, na Olivovou horu, a jde královskou, jakousi „korunovačnickou cestou“, spojenou s králem Davidem, kudy má podle proroka Zachariáše přijít nejen zaslíbený král, nýbrž i samotný Hospodin a s ním Boží království. Ale protože jsme na počátku velikonoční období, podívejme se na celý oddíl o vjezdu do Jeruzaléma předvelikonočně, tak, jak je nám přibližuje i dnešní květná neděle.

Ježíš totiž, ještě než tam, do Jeruzaléma, dojde, resp. dojede, se na posledním úseku své cesty zastaví a nechá zástupy lidu, ale i nás chvíli počkat, zatímco dva své učedníky pošle sehnat osla. A teď jsme u toho, proč. Copak má Ježíš asi tak za lubem. A řekne dvěma svým učedníkům, aby šli do vesnice, která je před nimi a tam naleznou přivázanou oslici a s ní oslátko.

A protože se učedníci tentokrát na nic neptali, dal jim Ježíš ještě dobrou radu, kdyby se totiž někdo ptal jich, kdyby vám někdo něco říkal, řekněte vy jemu, normálně mu odpovězte: Pán je potřebuje a hned je pošle zpět. Ať se ničeho nebojí, ani ti učedníci ani ti případní tazatelé a hned jdou, neboť je, tu oslici i s oslátkem hned najdou a hned zase vrátí. A jak řekl, tak se i stalo. Respektive to se stalo, aby se naplnilo, co je řečeno ústy a skrze proroka. A teď pozor, dostáváme se k tomu, co už jsme slyšeli v prvním čtení.

Starozákonní prorok Zachariáš a před ním Izajáš totiž předpovídali, že král přichází tiše, sedící na oslici. Dokonce na oslátku podrobené jhu té oslice, a tedy ve dvojím ponížení, nejen osličím, ale i oslátkem. V žádném triumfálním voze taženém statnými koni, ale ani na pořádném oslu, nýbrž na mrňavém oslím mláděti ještě taženém oslí mámou. Jako by Pán Ježíš to tajemství oslího vjezdu do Jeruzaléma potřeboval ještě znásobit a umocnit něčím ještě menším, totiž tím nejmenším, co ho vůbec ještě unese, malým oslím mládětem. Osel prý sice utáhne kdeco a sám toho moc nespotřebuje, ale tu jde především o symboliku významu podrobení a jistého ponížení před tím, co si možná představovali ti, kteří čekali něco vznešenějšího, co by je zvedlo ze židlí. A hle, král na oslátku oslice, podrobené jhu, tichý a pokorného srdce. A tak to má být.

A učedníci šli a učinili, co jim Ježíš přikázal. Jak jim řekl, tak se i stalo. Jak nařídil, tak učinili. Přivedli oslici i oslátka, nakonec se jich nikdo v té vesnici ani na nic neptal, položili na ně pláště a on se na ně posadil. Ježíš se v tuto chvíli stává jen drobně vyvýšeným a jen díky tomu, že ho jeho učedníci posadili na svými rouchy obložené oslátka a on mohl pomalu jet, pomalu se přibližovat k Jeruzalému. Ježíšův triumfální vjezd na oslím spřežení. Naprostá parodie jakéhokoliv jiného triumfálního průvodu, místo ztělesněné důstojnosti jen člověk a osel.

A možná o to víc se snaží mohutné, přemnohé zástupy. Rozprostírají svá roucha na cestu, jiní odsekávají ratolesti ze stromů a rozprostírají je na cestu. A další zástupy jdoucí před ním i za ním ho následující, hlasitě volají: Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosanna na výsostech!

Volání, které si zaslouží zvláštní pozornost. Ježíš je vítán jako tichý, chudý král davidovské tradice, trpící, odpouštějící naše lidská provinění, přinášející spravedlnost a pokoj. Dvě slova, dva pojmy. Spravedlnost a pokoj. A v jeho průvodu nejsou vlečení pokoreň, zotročení zajatci, ale dobrovolně ho doprovází lid, jehož je Ježíš spasitelem. Od něho se mu dostává chvály a Ježíš sám po celou dobu své mesiášské manifestace příznačně mlčí. Mlčí, aby mohly mluvit zástupy před ním i za ním. Mlčí, aby se jen na druhých uká-

zalo, kým vlastně je. Mesiášem a králem davidovského typu, požehnaným přicházejícím v ještě větším jménu, než je on sám, ve jménu Hospodinově. Tím, který přichází zvěstovat, že se nám v Božím jménu odpouštějí všechny hříchy.

Ježíš do Jeruzaléma vjíždí doprovázen ratolestmi květů ze stromů. Odtud i květná neděle, odtud celý dnešní den. Ježíš do Jeruzaléma však především vjíždí jako ten, kdo sám o sobě nepotřebuje žádné pocty. Jehož odpovědí na předpověď krále na oslu je, že jeho sláva je v poníženosti, bohatství v chudobě a moc v bezmoci.

Ano, v Ježíši při jeho návratu domů vjíždí i k nám všem zúčastněným spravedlnost a pokoj. Pán Ježíš své učedníky celou dobu, nejen při hledání přivázané oslice a s ní oslátka, ale vůbec během celého svého života na něco připravoval. Jako by celou tu dobu svého působení na této zemi budil očekávání, co vlastně přijde, ale zároveň nás držel pod kontrolou, abychom zůstali trpěliví. Pro to, co přijde. A Ježíš přišel, přijel, vjel do Jeruzaléma na malém oslátku. Kromě odpuštění našich provinění nám přináší a chce přinášet především to, co bych jednak nazval radost z malých věcí, ale možná hlavně smíření Boha s člověkem. A člověka s Bohem. V Pánu Ježíši, jak sám sebe označil, kdyby se někdo v té vesnici ptal, přichází Hospodinem požehnaný král, který přináší spravedlnost a pokoj.

A proč o tom pořád mluvím. Smíření člověka s Bohem a Boha s člověkem obecně přináší pokoj všemu stvoření. A způsob Kristovy vlády a cesta k ní spočívá v ponížení, tichosti, utrpení a nepochopení. Svým způsobem v naprostém odmítnutí. Toto kralování je v příkrém protikladu k jakýmkoliv mocensko-politickým strukturám, které si na sobě dost často naopak zakládají. Ježíš je Synem Davidovým, králem, právě proto, že je tichý, že přijíždí na oslátku, že bere na sebe kříž. Ježíš sám byl podroben jhu, tíži života, jež nám může připadat až nepochopitelné. A pochopit to může jen víra, která jej přijímá jako poníženého a trpícího Syna Božího a následuje jej na cestě lásky, oběti i ponížení. Víra nesoucí sebou právě spravedlnost, jež více než vyvažuje, ba překonává mocenské zápasy o vládu nad tímto světem. Víra, která jediná může uznat Ježíše jako svého Pána a Spasitele. S tím, že jediným vítězem je právě Pán Ježíš ve svém vjezdu následován zástupy lidu provolávajícím mu věčnou slávu.

Milí bratři a sestry, coby spasení pouhou milostí v nás Ježíšova přítomnost může vzbuzovat jistá očekávání. Jak to bude s námi všemi, kdo Krista vyznáváme, ale přitom už teď víme, jak skončí, kam až jeho triumfální vjezd do Jeruzaléma povede, jak to s ním nakonec dopadne. To, co nám Ježíš ve svém vjezdu přináší, však zůstává svým způsobem otevřené, dokonce to chvílemi vypadá, že stejně jako své učedníky, kteří poslušně jdou a udělají, co jim Ježíš

řekne, i nás má, abych tak řekl, pod svou kontrolou. On už od samého začátku přináší zvěst o Boží milosti, o Božím smilování se nad námi všemi, zástupy jeho lidu, kterým jen ukazuje, že jeho cesta povede i ponížením a mnohým utrpením.

Je a bude to však cesta, na jejímž počátku patří Pánu Ježíši veškerá sláva. Sláva v jeho návratu do svatého města, posléze i od chrámu a všude tam, odkud Ježíš kdysi vyšel. Sláva, která však povede cestou zdánlivých paradoxů, kterou Ježíš vyjevuje na malém oslátku. Ne, Ježíši nejde o žádné pocty, jen nám všem chce celou dobu ukázat, že i v našich návratech k základům křesťanské víry, vedoucích až k odkazům ze starozákonních proroctví, nejde o nic menšího než o oslavu jména jeho Otce. Ježíš není nikdo větší než ten, který přichází ve jménu Hospodina, svého Otce a našeho Pána a Boha. A Ježíš je jen Požehnaný v jeho jménu.

Už je to tady, už je to tak. Ježíšova sláva spočívá jakoby jen a pouze v tom, že se celou tu dobu snaží ukazovat a připomínat nám ty utištěné, ty malé a ponížené, ty, kterým on sám propůjčuje tu moc dovést ho až k branám Jeruzaléma. Až tam, kde jeho životní příběh, kde jeho mesiášské působení bude vrcholit. A nám propůjčuje toto poznání. Být s ním, následovat ho na jeho cestě, a radostně volat: Hosanna na výsostech!

PÍSEŇ 442 pane, dnešek je den chvály